

חולין כט

רב כהנא	רב	
מחצה על מחצה אינו כרוב	מחצה על מחצה כרוב	הדעה
שחוט רובא	לא תשייר רובא	הטעם

תירוץ	קושי על רב
מדרבנן, דלמא לא אתי למעבד פלגא	חצי אחד בעוף, ואחד וחצי בבהמה - שחיטתו פסולה ; אי אמרת מחצה על מחצה כרוב, אמאי פסול? הא עבד ליה רוב!
תרי רובי בחד מנא ליכא	חלקו לשנים והן שוין - שניהם טמאין, לפי שאי אפשר לצמצם - הא אפשר לצמצם - טהורין, אמאי טהורין? זיל הכא איכא רובא, זיל הכא איכא רובא!
מי סברת בבהמה? לא, בעוף, ממה נפשך, <ul style="list-style-type: none"> • אי מחצה על מחצה כרוב - הא עביד ליה רובא, • אי מחצה על מחצה אינו כרוב - לא עבד ולא כלום 	שחט חצי גרגרת ושהה בה כדי שחיטה אחרת וגמרה - שחיטתו כשרה ; ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב, איטרפא לה!
שאני לענין טרפה, דבעינן רוב הנראה לעינים דחיה ובכך דחייית הבנה זו במחלוקת רב ורב כהנא : ולא כל דכן הוא? ומה טרפה דבמשהו מיטרפא, היכא דבעינן רובא בעינן רוב הנראה לעינים, שחיטה דעד דאיכא רובא לא מיתכשרא, לא כ"ש דבעינן רוב הנראה לעינים!	הרי שהיה חצי קנה פגום, והוסיף עליו כל שהוא וגמרו - שחיטתו כשרה ; ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב, טרפה הויא!

הבנה אחרת במחלוקת רב ורב כהנא: אלא דכולי עלמא - מחצה על מחצה אינו כרוב, וכי איתמר דרב ודרב כהנא - לענין פסח אתמר, הרי שהיו ישראל מחצה טהורים ומחצה טמאים - רב אמר: מחצה על מחצה כרוב, ורב כהנא אמר: מחצה על מחצה אינו כרוב. והתם מ"ט דרב? דכתיב: (במדבר ט) *איש איש כי יהיה אכא טרפא*, איש נדחה ואין ציבור נדחין.

משנה - השוחט אחד בעוף ושנים בבהמה - שחיטתו כשרה. ורובו של אחד כמוהו; רבי יהודה אומר: עד שישחוט את הוורדין. חצי אחד בעוף, ואחד וחצי בבהמה - שחיטתו פסולה. רב אחד בעוף, ורוב שנים בבהמה - שחיטתו כשרה:

רב כהנא	רישא	סיפא	הסבר
רב כהנא	בחולין	בקדשים	מדקתני השוחט , ואי סלקא דעתך רישא בקדשים, המולק מיבעי ליה קושי : אלא מאי? סיפא בקדשים, שחיטתו כשרה , "מליקתו כשרה" מיבעי ליה! תירוץ : הא ל"ק, איידי דסליק מבהמה תנא נמי שחיטתו כשרה , אלא רישא מכדי על עוף קאי, אי ס"ד בקדשים, "המולק" מיבעי ליה
רב שימי בר אשי	בחולין	בקדשים	דקתני אחד בעוף , ואי ס"ד בקדשים, הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנים. קושי : אלא מאי? סיפא בקדשים, רוב אחד בעוף , הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנים! תירוץ : מאי רוב אחד ? רוב כל אחד ואחד, ובדין הוא דליתני "רוב שנים", כיון דאיכא חטאת דסגי ליה בחד סימן, מש"ה לא פסיקא ליה.
רב פפא	בחולין	בקדשים	דקתני, רבי יהודה אומר: עד שישחוט את הורדין , ופליגי רבנן עליה; <ul style="list-style-type: none"> • אי אמרת בשלמא בחולין - שפיר, • אלא אי אמרת בקדשים, אמאי פליגי רבנן עליה? הוא עצמו לדם הוא צריך.
רב אשי	בחולין	בקדשים	דקתני: השוחט שני ראשין כאחד - שחיטתו כשרה ; השוחט - דיעבד אין, לכתחלה לא, <ul style="list-style-type: none"> • אי אמרת בשלמא בקדשים, היינו דלכתחלה לא, משום דתני רב יוסף: תלפח - שלא יהא שנים שוחטים זכה אחד, תלפחלו - שלא יהא אחד שוחט שני זכחים, ואמר רב כהנא: תלפחלו כתיב • אלא אי אמרת בחולין, אפילו לכתחלה נמי.
ר' שמעון בן לקיש	בחולין	בקדשים	מאחר ששנינו רובו של אחד כמוהו , למה שנינו רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה ? לפי ששנינו: הביאו לו את התמיד, קרצו ומירק אחר שחיטתו על ידו , יכול לא מירק יהא פסול? לכך שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה .

רבי שמעון בן לקיש משום לוי סבא	רבי יוחנן	
המחלוקת	אינה לשחיטה אלא בסוף	ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף
שחט סימן אחד גוי, וסימן אחד ישראל	שניהם מודים שהיא פסולה, שהרי נעשה בה מעשה טרפה ביד גוי.	
בעולת העוף נמי, היכא דמלק סימן אחד למטה וסימן אחד למעלה	שניהם מודים שהיא פסולה, שהרי עשה בה מעשה חטאת העוף למטה.	
שחט סימן אחד בחוץ וסימן אחד בפנים	לא מיחייב	מיחייב
(לרב יוסף) שחט מיעוט סימניו בחוץ וגמרו בפנים	לא מיחייב	מיחייב

קושי על רבי יוחנן: מתיב רבי זירא: **כל העסוקין בפרה מתחלה ועד סוף – מטמאין בגדים, ופוסלין אותה במלאכה אחרת. אירע בה פסול בשחיטתה, בין קודם פסולה בין לאחר פסולה – אינה מטמאה בגדים; בהזאתה: קודם פסולה – מטמאה בגדים, לאחר פסולה – אינה מטמאה בגדים.**

- ואי אמרת ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף, לפלוג נמי בשחיטתה: "אירע בה פסול בשחיטה – קודם פסולה מטמאה בגדים, לאחר פסולה – אינה מטמאה בגדים!"
דחיית הקושי: אמר רבא: נתקלקלה שחיטה קאמרת? שאני התם, דאגלאי מלתא למפרע דלאו שחיטה היא כלל.
- קושי על ר' שמעון בן לקיש מאותו מקור: אמר רבא: למאן דאמר אינה לשחיטה אלא בסוף, לפלוג בהכשרה דפרה, כגון דשחטוה בתרי גברי, דגברא קמא לא מטמאה, וגברא בתרא מטמאה!
תירוץ: אמר רב יוסף: תרי גברי בחד זיבחא קאמרת? בר מיניה דההוא דתנינא: **תגבא - שלא יהא שנים שוחטים זבח אחד, תגבאהו - שלא יהא אחד שוחט שני זבחים**, ואמר רב כהנא: **תגבאהו** כתיב.
- דחיית התירוץ:** אמר ליה אביי: לאו אתמר עלה, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: זו דברי רבי אלעזר ברבי שמעון סתימתאה, אבל חכמים אומרים שנים שוחטים זבח אחד.

